

[Statsministeren.]

riets Forhold gennem den foreliggende Redegørelse, og sagde, at det var nødvendigt, vi i Fremtiden fik nogen, der havde Ansvaret. Det er meget rigtigt, at vi maa finde Former, under hvilke Ansvaret hviler hos nogle, saaledes at man ved, hvem der har Ansvaret. Det var egentlig rigtigt, hvad mit Partis ærede Ordfører (Hans Nielsen) sagde i Dag, at i Virkeligheden har naturligvis alle under slige Forhold et Medansvar — det er klart, lige fra Rengøringskonen op til Ministeren. Hvis nogen faar Nys om eller Mistanke om, at noget uredeligt af en eller anden Art finder Sted, maa de naturligvis bidrage deres til, at det bliver opklaret. Det er ogsaa fuldkommen rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal siger, at det ikke gaar an at anlægge en anden Maalestok for offentlige Virksomheder end for private. Nej, ingenlunde, og derfor tilstræber vi altsaa ogsaa, som alt sagt, at gennemføre ordnede Forhold paa dette Omraade, som altsaa her har afsløret sig at have været mindre velordnede gennem 20 Aar — ikke gennem de 2 Aar, da jeg havde den Ære at bestyre Handelsministeriet, men gennem 20 Aar.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal noget om dette Regnskabsvæsen og sagde, at vi skulde ikke være saa stolte af det Forslag, for det var dog Finansminister Neergaard, der havde nedsat Kommissionen. Det er ubestrideligt, det var i 1921, at Kommissionen om Regnskabsordningen blev nedsat, men det er lige saa ubestrideligt, at det var i min Regeringstid, de forskellige Foranstaltninger blev gennemført, som satte Liv i, hvad Kommissionen havde udpanset. Der er ingen som helst Anledning til at skjule, at Finansminister Neergaard har nedsat den paagældende Kommission, og at Venstre altsaa ogsaa har medvirket i denne. Jeg har i den sidste Tid bestræbt mig for at se, hvorledes hele Systemet er blevet ført ud i Livet, og er derved ogsaa kommet til Kundskab om, hvilken Andel det Ministerium, der fulgte efter os, havde i den videre Udformning af Regnskabsvæsenet.

Det ærede Medlem var jo ikke helt fri for ogsaa at interessere sig for Skrivelser med Arendrups Navn under, ogsaa den sidste ærede Taler beskæftigede sig jo dermed, og det forstaar jeg godt; det er jo fristende, naar jeg virkelig har undladt at se en Skrivelse, der oven i Købet er et Falsum. Ja, det er interessant, men hertil er jo kun det at sige, som jeg alt før har sagt, at jeg virkelig ikke tør paatage mig og ikke kan faa Tid til at gennemse alle de

Skrivelser, der optrykkes af Finansudvalget, naar jeg paa Forhaand ved om disse, at jeg selv — normalt i hvert Fald — skal have underskrevet og afsendt dem til Finansudvalget, og jeg tillader mig at paastaa, at der er sikkert mange af disse Hæfter, som kun er læst meget løseligt igennem, ogsaa i tidligere Aar.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om Skrivelser, og jeg forstod, at han var forundret over, at saadanne Skrivelser afgik med Arendrups Navn under og ikke med Departementschefens Kontrasignatur. Denne Forundring beror imidlertid paa en Misforstaaelse, i hvert Fald er den Regel, jeg har set er blevet anvendt, vistnok i alle Ministerier, den, at naar Ministeren underskriver, er det en Kontorchef eller en Fuldmægtig, der besørger Kontrasignaturen, medens Departementschefen aldrig gør det; hvis Departementschefen selv underskriver, er det en anden Embedsmand, der sætter Kontramærket paa. Det, at mit Navn saaledes staaar paa en Skrivelse sammen med Arendrups, maa det ærede Medlem altsaa ikke anse for et Tegn paa, at jeg er omtrent lige saa god som Arendrup, det bør ikke opfattes saadan; men skal det det, er vi jo i hvert Fald flere om at være i den Situation. Jeg har en Skrivelse, som jeg altsaa er stødt paa under min Undersøgelse af, hvordan det nye Regnskabssystem er blevet bragt til Udførelse, efter at vi gik af i 1926. Denne Skrivelse er i mere end een Henseende interessant. Den bærer Underskrifterne: M. N. Slesbager, Gustav Arendrup, altsaa ganske det samme, som i nogle Tilfælde er hændt mig, uden at jeg derfor i mindste Maade sigter det ærede Medlem Hr. Slesbager for at have haft nogen som helst Pligt til at være mistænksom overfor, hvad han gik ind til, naar han underskrev den. Jeg nævner kun dette som et Vidnesbyrd om, at man maaske dog skal være lidt varsom, naar man saa stærkt vil tillægge Folk Ansvaret for, at de underskriver det, deres Embedsmænd anmoder dem om at underskrive. Denne Skrivelse er interessant, fordi den angaar det Regnskabsvæsen, som vi var stolte af at have vedtaget en Lov om, og som altsaa blev overladt til den nye Regering; der tog Styret i December 1926; der altsaa fik i sin Haand at gennemføre det. Et Led i det nye Regnskabssystem var, at der skulde indsendes maanedlige Opførelser fra de enkelte Ministerier, saaledes at de kunde blive posteret i Finanshovedbogholderiets Bøger, og den 31. Ja-